

Gerardus Josephus Franciscus Bekkers

Persoonsgegevens

Voornaam Gerardus

Initialen G.J.F.

Achternaam Bekkers

Geslacht Man

Leeftijd 24

Beroep Onderwijzer

Geboren 17 juli 1919 in Venlo.

Overleden 23 november 1993 in Venray.

Reden arrestatie Lid van verzetsgroep 'Oranje Vrijbuiters'

Gearresteerd in Woerden

Gearresteerd op 26 augustus 1943

Oranjehotel

Datum in Oranjehotel	26 augustus 1943
Oranjehotel verlaten	27 februari 1944
Cel(len)	600 / 529 Een cel adopteren? Bekijk de mogelijkheden
Vervolg	Amersfoort Hartmannsdorf (Duitsland) Weissenfels (Duitsland) Hartmannsdorf (Duitsland) Freiburg
Bijzonderheden	De heer Bekkers was lid van de 'Oranje Vrijbuiters' en had als schuilnaam Freek de Kruyf. Tijdens zijn arrestatie woonde hij in een huis in Woerden van Jan van Elk samen met meer dan 18 Joodse onderduikers. Na zijn bevrijding is hij met Amerikanen meegereisd en is via verschillende steden weer teruggekomen in Nederland.

Bron(nen):

Familie, Vonniskaarten NRK

- [Verhalen](#)
- [Verhaal insturen](#)
- [Foto insturen](#)
- [Wijzigingen doorgeven](#)

Ingezonden verhalen over Gerardus Josephus Franciscus Bekkers

Ingestuurd door W. Bekkers, aan de hand van een verslag van de heer G. Bekkers op 19 juli 2023

Gerardus Josephus Franciscus Bekkers

Geboren in Venlo 17 juli 1919

Overleden in Venray 23-11-1993

Bij het uitbreken van de oorlog was Gerrit Bekkers dienstplichtig militair. Toen in 1943 gedemobiliseerde militairen zich moesten melden, dook hij onder in Someren (Brabant). Daar ontsnapte hij aan een razzia en vluchtte naar Holthees – Smakt. Via via kwam hij, min of meer tegen wil en dank, oa op aandringen van Pater Linders (Sebald) uit Alverna (Wijchen), bij het verzet terecht, eerst kort in Epe, vervolgens in Woerden*. (* zeer waarschijnlijk in de Rijnstraat, af te leiden uit beschrijvingen in het originele verslag)
Daar kreeg hij de leiding in een huis waar zo'n 18 joodse mannen, vrouwen en kinderen zaten. In het huis bevond zich een illegale radio-ontvanger en ook trotyl. Zijn schuilnaam werd Freek de Kruyf. Hij nam een pistool met kogels in bewaring van een mede-verzetsman.

Op 26 augustus 1943 werd de schuilplaats in Woerden overvallen door Duitse soldaten en de aanwezigen waaronder Gerrit Bekkers, werden naar het Oranjehotel in Scheveningen vervoerd. Hij was op het ergste voorbereid en dacht nog diezelfde dag gefusilleerd te worden. Het liep anders. Hij werd naar cel 600 gebracht, die hij geruime tijd moest delen met een fysiek sterke gevangene die hem voortdurend terroriseerde en bedreigde. Pas in oktober werd hij verhoord. Het leek erop dat hij in de ogen van de Duitsers niet belangrijk genoeg was.

Op een gegeven moment kwam er een derde gevangene in de cel en later zaten er soms zelfs vijf mensen in die kleine ruimte. 's Nachts werd men soms opgeschrikt wanneer gevangenen in aanpalende dodencellen opgehaald werden om gefusilleerd te worden.

Na weer een incident met de gewelddadige medegevangene werd Gerrit Bekkers in een cel tegenover nr.600 geplaatst; daar verbleef hij, katholiek, tot januari 1944 met een buitengewoon fijne protestantse

medegedetineerde; zij baden samen veel.

Hij werd met twee anderen weer naar een andere cel overgeplaatst, een van hen verdacht Gerrit Bekkers ervan hem verraden te hebben; wat niet het geval was.

Op 28 februari 1944 op transport naar Kamp Amersfoort. Op 29 februari (schrikkeljaar) las hij dat achttien leden van zijn verzetsgroep, de Oranjevrijbuiters geheten, die ochtend waren doodgeschoten op de Waalsdorpervlakte. Hij voelde zich verslagen.

Niet veel later werd hij met anderen in veewagens naar Duitsland afgevoerd, en arriveerde uiteindelijk in Hartmannsdorf in een enorm krijgsgevangenkamp. Vervolgens op transport naar Weissenfels met dwangarbeid in een papierfabriek. Hij werd vertrouwensman, schakel tussen gevangenen en de Duitsers. Om onduidelijke reden werd hij overgeplaatst naar een spoorwegcommando, dat rails moest aanleggen. Ook daar werd hij vertrouwensman. Na een conflict met de Duitse leiding terug naar Hartmannsdorf, voor verhoor, en `verplicht` pianospelen, want dat kon hij. Na nog een verhoor naar Freiburg (ook Sachsen Anhalt) waar hij uiteindelijk in een garage tewerkgesteld werd. Omdat hij niet technisch was ging er op een moment iets fout met een versnellingsbak, tot woede van een Duitse militair. Maar na een tijdje kwam deze terug en zei 'Jetzt brauch Ich nicht mehr nach der Front!', en keek heel vergenoegd. De oorlog liep tegen het einde.

Toen Russen dichtbij kwamen vroegen Duitse militairen of ze mee mochten vluchten naar Chemnitz. De wegen waren bezaaid met vluchtelingen. Chemnitz werd door de Russen ingenomen. Daags later trok Gerrit Bekkers met anderen door de Amerikaanse linies, dat lukte met behulp van een Nederlandse vrouw die als tolk voor de Amerikanen werkte.

Via Jena en Remagen naar Kassel, hoe lang daar is niet bekend, wel dat er in de kazerne een prachtige vleugel stond waar hij graag op speelde. En toen via Luxemburg naar huis! Waar hij en anderen verwachtten met open armen ontvangen te worden. Niets was echter minder waar! Niemand keek naar hen om. Op weg naar een kazerne in Weert, stapte Gerrit Bekkers uit in Deurne, om van daaruit de weg naar Maashees, zijn woonplaats, te aanvaarden.

Een andere gevangene zoeken